

FARNÍ INFORMÁTOR

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 14. KVĚTNA 2006

**Budu tě chválit, Hospodine,
ve velkém shromáždění.**

„Svatý Jan Nepomucký: je to jistě nejznámější světec v celém světě. Na všech mostech stojí. A proč na mostech? Poněvadž vlny života všechny někam zanášejí. Ale bývá obyčejně znázorněn s prstem na ústech jako patron mlčení, tajemství zpovědního. Ale i ti, kdo nejsou kněží mají tajemství. A jaká? Nikdy se nemá mluvit o zlém. Má se vždycky mluvit o dobrém. Obyčejně to ilustruji v cizině jednou českou básničkou – Petr Kříčka, *Jednička lomeno jednou*. Starý pan učitel vždycky dával jenom jedničky – z pravopisu jednička, úprava jednička. A autor říká: 'jednou jsem přinesl úkol. Byla to samá kaňka a samá pravopisná chyba. Starý učitel se nad tím zamyslel a nakonec napsal: jednička lomena jednou, až na ty pravopisné chyby. Jak by to bylo pěkné kdybychom mysleli vždycky o druhém jednička lomeno jednou až na ty pravopisné chyby.'“

(J.E.Tomáš kardinál Špidlík při žehnání obnovené sochy světce v Pustiměři, 7. 8. 2005)

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh Otec nám dal ve svém Synu, Ježíši Kristu, účast na svém životě. Zůstáváme-li v něm, můžeme prosit o cokoli a dostaneme to. Proto skrze Něho prosme:

L: OTČE,

OSLAV SVÉ JMÉNO

● Za Kristovu Církev, aby všude na zemi požívala pravého a trvalého míru, a rostla v lásce a bázni Boží.

● Za všechny lidi, aby poznali, že jen v Kristu lze vybudovat spravedlivější a bratrštější svět.

● Prosme za ženy a matky naší farnosti, aby prožívaly radost ze svého povolání k účasti na stvořitelském díle Božím a odpovědně chránily veliký dar života.

● Prosme Pána pokoje, aby vyslyšel volání trpících a zasáhl srdce těch, kdo mají odpovědnost za konflikty, co sužují náš svět.

● Za nemocné a trpící, aby na přimluvu Panny Marie – Uzdravení nemocných, došli zdraví duše i těla.

● Za všechny věrné zemřelé, ať dojdou věčné odměny u tebe v nebi.

K: Otče, vyslyš nás, když k Tobě voláme skrze tvého Syna, který s Tebou žije a kraluje na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 9,26-31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, chtěl navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s židy mluvícími řecky a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. V té době měla církev pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

ŽALM 22

Své sliby splním před těmi, kdo ctí Hospodina. – Chudí se najedí do sytosti, – kdo hledají Hospodina, budou ho chválit: – „Navěky ať žije vaše srdce!“ Rozpomenou se, k Hospodinu se obrátí – všechny končiny země, – před ním se skloní – všechna lidská pokolení. – Jen jemu se budou kořit všichni, kdo spí v zemi, – před ním se skloní všichni, kdo sestupují v prach. I má duše bude pro něho žít, – mé potomstvo bude mu sloužit. – Bude vyprávět o Pánu příštímú pokolení, – lidu, jenž se narodí, budou hlásat jeho spravedlnost: – „To udělal Hospodin!“

2. ČTENÍ – 1JAN 3,18-24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho po-známe, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho při-kázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM – JAN 15,1-8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mlu-vil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vy-hozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

ŽEŇ HOJNÁ, DĚLNÍKŮ MÁLO

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Na dnešní evropskou společnost se dají těžko aplikovat slova evangelia, že je dělníků málo. Všude roste nezaměstnanost. A na polích? Strojová práce dělníky vylučuje. Docela jinak tomu bylo za časů Ježíšových v Palestině, kdy se klasy trhaly a sbíraly ručně. Materiálně tedy slova evangelia už nemají tu platnost, kterou měly kdysi. Ale ve smyslu obrazném, tak jak jich Ježíš použil, se stal výrok neobyčejně aktuální. Roste-li nezaměstnanost prakticky ve všech oborech, na poli apoštolské práce je dělníků v Evropě den ze dne méně. Továrny zaměstnance propouštějí, biskupové hledají naopak kněze pro neobsazené fary. Univerzitní posluchárny se musejí zvětšovat, protože mladí chtějí studovat, semináře se naopak vyprazdňují. Tento zjev ovšem klade několik závažných otázek.

Jedna z nich byla položena od samého počátku: Je možné, aby se rozmnožil počet kněžských a řeholních povolání výchovou v ústavech? To se ptá už ve 4. století sv. Bazil, který založil ve

svém klášteře školu pro výchovu chlapců. Může se doufat, že někteří z nich zůstanou, aby posílili řady svých vychovatelů, mnichů? Jeho odpověď je rozvážná. Co můžeme doopravdy chlapcům dát? Naučit je dobrým zásadám evangelia, dát jim dobrý příklad, zacvičit je k ukázněnému životu. Ale to je všechno. Když chlapec dospěje do věku volby svého povolání, je lépe, aby se na čas aspoň navrátil domů, aby jeho volba byla naprosto svobodná. K rozhodnutí musí dojít mezi ním a Bohem, v hlase svědomí. Podle této zásady se postupuje dodnes v seminářích a v tzv. apoštolských školách.

Souvisí tyto zásady i s jinou otázkou. Je totiž rozdíl mezi povoláním světským a duchovním. K práci a k životu ve světě vychází iniciativa od nás samých. Chlapec řekne: Mně by se líbilo dělat to a to, chtěl bych se stát např. učitelem, lékařem, obchodníkem a podobně. Pomožte mi to uskutečnit! K duchovní službě musí být někdo od Boha povolán v pravém slova smyslu. To vidíme v Písmu na příkladech proroků a apoštolů. Proroci slyšeli Boží hlas ve zjevení. Apoštoly si zavolal Kristus, řekl jim prostě: Pojd'te za mnou! Jak se to děje dnes? Na místě Kristově volá církev. Chlapec se přizná: Chtěl bych být knězem. Co mu odpovíme? Musíš si najít biskupa nebo řeholního představeného, který si tě vezme, který si tě povolá. Na to on odpoví: Zkusil jsem to u biskupa naší diecéze, ale on nemá zájem. Odpověď: Přihlas se jinde! – A co když se odvolám do Říma, že mne odmítl nespravedlivě? – Nic to nepomůže. Jako jsi svobodný ty, aby sis povolání volil, stejně tak je svobodný biskup, chce-li ti důvěřovat nebo ne. Když se o těchto otázkách takto mluví, vyskytnou se někteří s námitkou: Když je to tedy církev, která volá ke kněžství, pak je to její vina, že není dost kněží. Biskupové kladou příliš vysoké podmínky k tomu, aby někoho přijali. Musí to být celibátník, musí prodělat dlouhé studium. Vždyť by se prostí věřící spokojili i s knězem ženatým. Pokud pak jde o znalosti, možná by stačil jenom

katechismus a obřady. Vždyť máme dost věřících inteligentů, ti by vypomohli v jiných oborech kněžské práce. Tu námitku jsem slyšel při rozhovorech častěji. Co odpovědět? Není lehkomyslná, zabývali se jí i biskupové na světové synodě. Uznávají, že by se mohlo všelicos konkrétně připustit. Dohodli se však, aby se to nedělo unáhleně a aby tu byl postup společný, jinak by vznikly zmatky. Zásadní postoj však trvá ten, který se zaujal po tridentském koncilu. Biskup má připustit ke kněžství ty kandidáty, kteří by byli pro církev užiteční a důvěryhodní. Podle čeho měřit tu užitečnost? V normálním životě se stává užitečným především ten, kdo je schopen zastat práci, kterou nemohou dělat jiní. Vzpomínám si, jak v době totality jeden český chirurg měl z politického hlediska samé negativní známky a přesto ho nechali na místě, protože neměli jiného pro důležité operace, kterých bylo nevyhnutelně zapotřebí.

Ptejme se tedy: Co může dělat jenom kněz a čeho je nevyhnutelně zapotřebí. V době tridentského koncilu to bylo dogmaticky stanoveno: je to udílení svátostí. Učit náboženství mohou ovšem i laici, organizace charitativní činnosti a farní správy se jim může také svěřit. Mohou dávat duchovní rady, ale nemohou dávat rozhřešení ve zpovědi, nemohou sloužit mši.

Katolická víra předpokládá, že žije křesťan svátostným životem, že se tímto způsobem posvěcuje. Proto je Kristus ustanovil. Ale udělují se platně jenom těm, kdo je dobrovolně přijímají a v srdci po nich touží. Je tomu tak vždycky? Tu se dotýkáme bolestné stránky naší laicizované evropské civilizace: je mnoho těch, kdo se

považují za katolíky, ale svátostem se vyhýbají, nestojí o ně anebo je přijímají bez víry, tedy neplatně. Odmítají tedy nejkrásnější dary Boží. Nedivme se, že Bůh sám omezuje jejich udílení tím, že nedává kněžská povolání. To se dá napravit jenom upřímnou modlitbou. Proto sám Kristus dodává: „Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ Z hlediska Božího tu jde o problém, který se řeší především modlitbou a věrou.

Ale podívejme se na dnešní stav z hlediska lidské organizace. Začínáme si uvědomovat, že i dnešní nedostatek kněží je pro církev také k něčemu užitečný. Kněží bylo dříve dostatek. To pak mělo za následek, že se jim ponechávalo k činnosti všechno, co se týká křesťanského života. Tak se stalo, že se slovem „církev“ označují jenom kněží. Laici se tedy odsunovali do druhé řady. Tomu chce II. vatikánský koncil čelit. Definuje církev jako „Boží lid“, celou společnost křesťanů, ve které mají jednotlivci funkce podle svých schopností. I nekneží jich mají mnoho. Vývoj tedy směřuje k tomu, aby se kněží víc omezili na to, k čemu jsou opravdu užiteční, k udílení svátostí. Laici pak si musí uvědomit, že i oni jsou církev, že mají odpovědnost za mystické tělo Kristovo. Když se pak sdruží, následuje radostný objev, že věřících křesťanů není tak málo, jak by se zdálo a že jsou všichni důležitou solí země.

APOŠTOLSKÁ POSLOUPNOST

/promluva Benedikta XVI. při střeďeční generální audienci, 10. května 2006 na náměstí sv. Petra/

Drazí bratři a sestry,
církve, která vznikla z vůle Ježíše a kolem Něho, pokračuje ve své cestě dějinami. Věrní příkazu Pána, „Dvanáct“ nejprve doplní svůj počet volbou Matěje na místo Jidáše (srov. Sk 1,15-26), a pak se připojují další ve funkcích, jež jim byly svěřeny, aby pokračovali v jejich službě. Tak Pavel - který byl také ustanoven apoštolem přímo Zmrtvýchvstalým (srov. např. Gal 1,1) konfrontuje s nimi své evangelium (srov. ttž 1,18), stará se o to, aby předával, co sám přijal (srov. 1 Kor 11,23; 15,3-4) a při rozdělování misijních úkolů je přidružen k apoštolům spolu s dalšími, jako například s Barnabášem (srov. Gal 2,9). Tak jako na počátku apoštolského stavu dochází k povolání a vyslání Zmrtvýchvstalým, tak i povolání a vyslání druhých, provedené silou Ducha svatého ze strany toho, kdo je již ustanoven v apoštolské službě, bude

cestou, kterou bude svěřována služba „episcopé“.

Jistě, přesná konfigurace (utváření) „*episcopé*“ se bude vyvíjet postupně vzhledem k počátkům, až nabude formu - již jasně dosvědčenou Ignácem z Antiochie na počátku 2 století (srov. *Ad Magnesios*. 6,1; *PG* 5, 668) – trojího úřadu biskupa, kněze a jáhna. Je to vývoj vedený Božím Duchem, který pomáhá církvi při rozlišování autentických forem apoštolské posloupnosti, stále lépe definovaných v množství zkušeností a charismatických a

služebných forem,
přítomných v prvotních komunitách.

Tak se posloupnost v biskupském úřadu prezentuje jako záruka vytrvávání v apoštolské tradici. Pouto mezi biskupským sborem a prvotním společenstvím apoštolů je především chápáno v linii dějinné kontinuity (návaznosti); v této kontinuitě posloupnosti je záruka, že apoštolský sbor, který kolem sebe shromáždil Kristus, zůstává v současném církevním společenství. Avšak kontinuita se chápe také v duchovním smyslu, protože se apoštolská posloupnost ve službě považuje za výsadní místo činnosti a předávání Ducha svatého. Jasným ohlasem tohoto přesvědčení je například následující text Ireneje z Lyonu (druhá polovina 2. století): „Apoštolská tradice zřejmě v celém světě se projevuje v každé církvi všem, kteří chtějí vidět pravdu, a my můžeme vypočítat biskupy ustanovené

apoštoly v církvích i jejich nástupce až dodnes...(Apoštolové) totiž chtěli, aby ti, které zanechávali jako nástupce, byli ve všem naprosto dokonalí, a předali jim své poslání učit. Jestliže by správně pochopili, získali by z toho velký prospěch; jestliže by naopak zklamali, měli by z toho náramnou škodu“ (*Adversus haereses, III, 3, 1; PG 7, 848*).

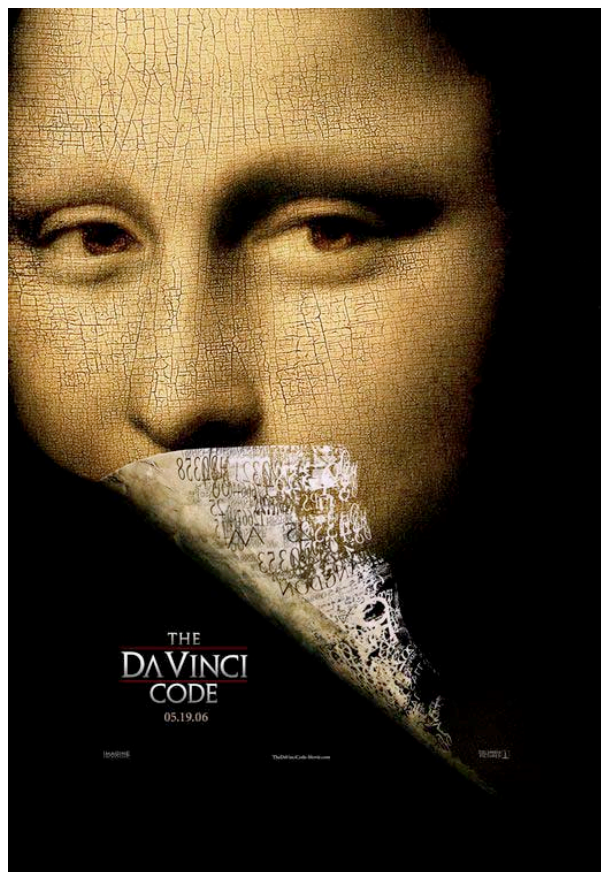
Irenej se zaměřuje na onu církev „svrchovanou a nejstarobylejší a všem známou“, kterou „založili a zřídili v Římě

nejslavnější apoštolové Petr a Pavel“ a tím vyzdvihuje tradici víry, která v ní dospívá až k nám skrze posloupnost biskupů. Takovým způsobem se biskupská posloupnost římské církve stává znamením, měřítkem a zárukou nepřerušného předávání apoštolské víry: „S touto církví se pro její zvláštní prvotnost (propter potiore principality) musí shodovat každá církev, to je věřící kdekoli rozptýlení, protože v ní byla vždy uchována apoštolská tradice...“ (*Adversus haereses, III 3, 2: PG 7, 848*). Biskupská posloupnost - ověřená na základě společenství s římskou církví – je tedy měřítkem vytrvání jednotlivých církví v tradici apoštolské víry, která mohla od počátků dojít až k nám prostřednictvím tohoto kanálu: „Tímto způsobem a touto posloupností dospěla až k nám tradice, která je v církvi od apoštolů a hlásání pravdy. To je nejúplnější důkaz, že je jedna a táž oživující víra apoštolů, která byla uchována a předána v pravdě“ (tž III, 3,3; PG 7, 851).

Podle těchto svědectví antické církve

apoštolský charakter církevního společenství spočívá ve věrnosti víře a praxi apoštolů, skrze něž je zabezpečeno historické a duchovní spojení s Kristem. Apoštolská posloupnost biskupské služby je cesta, která zaručuje věrné předávání apoštolského svědectví. To, co představují apoštolové ve vztahu Pána Ježíše k prvotní církvi, analogicky představuje služební posloupnost ve vztahu mezi prvotní a současnou církví. Není to nějaké prosté hmotné spojení; je to spíše historický nástroj, který používá Duch svatý, aby zpřítomnil Pána Ježíše, Hlavu lidu, prostřednictvím těch, kteří byli posvěceni pro službu vkládáním rukou a modlitbou biskupů. Skrze apoštolskou posloupnost tedy sám Kristus dospívá až k nám: On sám k nám mluví slovy apoštolů a jejich nástupců. On sám působí ve svátostech prostřednictvím jejich rukou; v jejich pohledu je jeho pohled, který nás objímá a dává nám pociťovat, že jsme milováni a přijati do srdce Boha.

ŠIFRA MISTRA LEONARDA

„Nemá ani kompetence ani schopnosti historika.“ Těmito slovy soudce Peter Smith 7. dubna osvobodil romanopisce Dana Browna z obvinění, že se ve svém bestselleru uchýlil k plagiátorství. Autoři studie „Svatý grál“, v níž byly roku 1982 publikovány dokumenty obecně považované za falsa, se dožadovali před Britskými soudy svých práv. Šifra mistra Leonarda, jak je do češtiny přeložen Brownův román „Da Vinci Code“ se v těchto dnech objevuje v kinosálech. Podle reklamního spotu slibuje „odhalit tajemství bez ohledu na to, co kdo věří“. Na názor jsme se zeptali profesora historie, Franca Cardiniho...

Není pochyb o tom, že velké vzory Dana Browna jsou ahistorické a pseudoliterární. Dan Brown dělá z Opus Dei to, co se dělalo od 18. století z Tovaryšstva Ježíšova: totiž velké sdružení náboženských fanatiků, kteří pracují slepě ve službách Svatého stolce a nezastaví se před

ničím. Tovaryšstvo Ježíšovo bylo po staletí nečím zcela jiným. Nicméně počínaje 18. stoletím nejprve protestantská a později antiklerikální tradice z něj udělaly tohle. Klíčem ke čtení Brownova pojetí Opus Dei je za prvé jeho jistota úspěchem a za druhé také tato eskamotáž, totiž odkaz na Tovaryšstvo Ježíšovo.“

U Dana Browna hraje důležitou roli tzv. princip „posvátného ženství“...

Výrazné feministické odkazy mají u Dana Browna poněkud nižší úroveň, totiž takovou, s kterou se vyrábí úspěch v masmédiích. Sahá ke staré tradici, která má začátky už v knize, kterou napsala Margaret Murray v minulém století: „Bůh čarodějnic“. Recykluje starou historku, antropologicky nepodloženou, podle níž je na počátku ženské božstvo, oplodňující, dobré, mírumilovné, které vystřídal Bůh vojevůdce, Bůh kněží a válečníků, který má být také monoteistickým Bohem Abrahámových, bůh násilnický, represivní a krutý...

Reklamní spot inspirovaný Brownovou knihou hlásá: „Je jedno, v co věříte a co jste četli, Da Vinciho kód odhalí tajemství.“ Už to možná provokuje řadu věřících a církev...

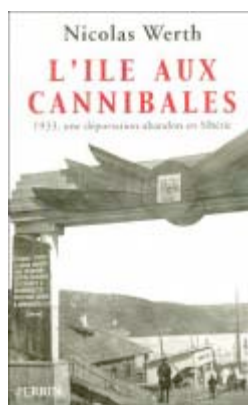
Už to vyvolává představu, že film je postaven na antikatolických tezích. A všimněte si dobře: říkám výslovně „antikatolických“. To všechno vytváří samozřejmě mnohoznačnou atmosféru. Co to znamená, když někdo chce

smazat něco zásadního, v co se věří, a vyzývá, abyste si užili tuto podívanou? Lze si vychutnat představení, ve kterém jako věřící najednou zjistíte, že uráží nejniternější prvky vaší víry? Určitě ne. Není to bezvýznamný film, na který bychom mohli pohlížet jen jako na určitý výlev fantazie. Už proto, že lze snadno požadovat, aby se fantazie cvičila na jiných předmětech, které by neurážely ničí hluboké city. Opravdu se ptám, zda by občanská společnost, i sekulární, byla ochotna přijmout film, který by hluboce urážel například náboženské city židů, muslimů nebo buddhistů. Okamžitě by se ozval mnohohlasý protest, i ze strany nevěřících... Ptám se tedy, proč je možné na katolíky mířit prostředky, které všichni považují za nemyslitelné ve vztahu k židům, muslimům a dalším.

Co odpovědět těm, kdo volají po svobodě kritiky?

Svoboda kritiky nebo třeba satira a fantazie se mohou ubírat mnoha směry. Ale já se ptám: bylo by dnes možné natočit na západě film, který by se vysmíval hodnotám svobody a demokracie, ve které všichni – i když možná každý trochu jinak – věříme a které sdílíme? Bylo by možné natočit film, který by se vysmíval například holokaustu, nebo který by – řekněme jako plod fantazie - vykresloval pozitivní obraz Adolfa Hitlera nebo Stalina a naopak negativně hodnotil velké západní demokracie? To bychom nepřijali.

OSTROV KANIBALŮ

Ostrov Nazino, Sibiř rok 1033: v ledovém srdci Kostí Venikova, jednoho z dozorců sovětské politické policie KGB se probudí lidský cit. Dozorce se zamiloval do mladičké deportované dívky. Zná své spoláčníky, a proto ve chvíli, kdy ostrov opouští obává se nejhoršího: a k tomu nejhoršímu skutečně dojde. Znásilněna? Ne, snědena. „Uřízli jí hrud', svaly, vše, co se dalo jíst, vše...“. Jsou to slova samotného Stalina, lépe řečeno, komise, kterou ustanovil, aby zjistil, zda je pravda, co mu psal sibiřský kolega Vasilij Veličkov stran strážců – a deportovaných – že tito jedí deportované na Sibiř, ženy a děti nevyjímaje. Kampaň, rozpoutaná v roce 1932 Stalinem, který nutí členy strany, aby mu osobně napsali a obvinili na své představené, není pouhou propagandou. Stalin tyto listy četl a ve Veličkově případě nařídil zkoumání. Nyní z hlubin hrůzy sovětských archivů vychází činnost oné vyšetřovací komise, publikovaná ve Francii jedním z největších odborníků historie na SSSR – Nicolasem Werthem v knize s šokujícím názvem „Ostrov kanibalů“ (Perrin).

Fakta z Nazinu se řadí do projektu KGB vybudovat vedle pracovních táborů – gulagů, druhý pekelný okruh nehostinných míst Sibiře, určený jako nucený pobyt pro dva milióny „protisovětských prvků“, vybavených jen pytle s nářadím a osivem. Jde o „očistění socialistické společnosti“ tím, že se z velkých měst a rekreačních oblastí – kde ruší pohled mocnářů a turistů – vystěhují nejen eventuální „nepřátelské třídy“ (bývalí vlastníci, kněží, disidenti), ale také invalidé, lidé staří a tuláci. Technikou k tomuto přesunu na místa nuceného pobytu je „pasportizace“: stává se povinností, že každý musí mít u sebe neustále pas, ať se přesunuje kdykoli a kamkoli. Ten pak, kdo je příliš starý, slabý či neznalý, aby si pas obstaral, končí v deportaci. Na Sibiři, ale ani jinde, pro deportované neexistuje žádné ubytování, m, a strážci KGB byli obvykle sadističtí kriminálníci. Na ostrově Nazino, kam bylo v roce 1933 nahrnuto 6000 deportovaných, z nichž pět tisíc umřelo, komise objevila, že velitel si pochutnával na sladkostech před očima lidí, co celé dny nic nejedli, a jeho zástupce používal deportované jako „aportovací psy“, kteří se museli vrhat

do mrazivých vod a přinášet mu kachny, které zastřelil. Ještě hůř však bylo, když se jídla nedostávalo ani strážím: ty se neváhali beze studu uchýlovat ke kanibalizmu, zpočátku na zemřelých, ale pak i na živých: komise našla i ještě živou ženu, které uřezali prsa a snědli je. Dalo by se říct, že aspoň v tomto případě Stalinův režim zasáhl. Závěry komunistického tyрана však byly strašné. Pokud deportovaní nedokáží přežít, aby se předešlo podobným případům, existuje velmi snadné řešení: všechny je postřílet. V červenci 1937 tak vyhlášený oddíl 00447 rozdělil deportované do dvou skupin. Většina – osmset tisíc lidí – byla v následujících měsících postřílena, zbytek odsouzen k desetiletému pobytu v gulagu. To jsou tragédie, které se jen stěží dostávají ze sovětských archivů: ale dokud existují lidé, kteří se hrdě prohlašují komunisty, nikdo nesmí zapomenout!

ZTRÁTA DUCHOVNÍCH HODNOT ZNAMENÁ ZTRÁTU BUDOUCNOSTI

Benedikt XVI. bude papežem ekumenického obratu. Tuto naději vyjádřil ekumenický patriarcha celé Rusi, Alexej II., v rozhovoru pro agenturu ANSA. Podle patriarchy stojí před katolickými a pravoslavnými křesťany v současném světě nová výzva k těsnější spolupráci. „Řím a Moskva by se měly spojit, aby naplnily velké misijní poslání: přinést světu Boží Slovo a světlo Kristovo. Zároveň musí v naší společnosti dosvědčovat křesťanské hodnoty“ říká Alexej II. Aby však tato misijní činnost byla účinná, musí mezi oběma církvemi existovat křesťanská láska a vzájemná důvěra. Patriarcha v rozhovoru dále zmiňuje, že jednou z hlavních těžkostí mezi pravoslavnou a katolickou církví je proselytismus. Ten se údajně projevuje hlavně v oblastech, kde pokřtěné pravoslavné děti navštěvují katolické mateřské školy. Pokud jde o pohled

pravoslavných na Petrův primát, Alexej druhý odpovídá: „Je zapotřebí dospět ke společnému pohledu, ke společnému konceptu toho, jaké místo má mít papež v životě církve.“ V rozhovoru pro agenturu ANSA padla také zmínka o možné cestě Svatého otce do Moskvy. „Ruská pravoslavná církev nikdy neodmítala možnost takového setkání. Je ovšem nutné zdůraznit, že se může uskutečnit až po překonání hlavních těžkostí,“ odpovídá Alexej II. Podle patriarchy se budoucí setkání nemusí odehrávat pouze na protokolární úrovni, a právě proto může pontifikát Benedikta XVI. znamenat historický průlom a nový ekumenický obrat ve vzájemných vztazích. Závěrečná pasáž rozhovoru se týkala otázek budoucnosti Evropy. Současná evropská společnost je poznamenána morálním úpadkem, nihilismem a sekularizací. „Laický stát neznamená, že odsune do pozadí náboženské hodnoty a vytěsní náboženství z veřejné sféry. Ztráta duchovních hodnot znamená ztrátu budoucnosti,“ zdůrazňuje v rozhovoru moskevský patriarcha. Alexej II. se rovněž domnívá, že je možné mírové soužití mezi křesťany a muslimy. Ukazují to i dějiny Ruska. „Takové soužití ovšem vyžaduje úsilí z obou stran,“ dodává Alexej II.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 6.500,-Kč; DRYSICE: 3.400,-Kč; PODIVICE: 1.000,-Kč
PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

LASCIATEMI ANDARE

La forza nella debolezza di Giovanni Paolo II

/Jan Pavel zapůsobil před rokem na svět svým utrpením. Věrný slibu, který dal kardinálu Wyszyńskému v okamžiku zvolení, uvedl Církev a křesťany do třetího milénia. Ba co víc, svým příkladem a slovem se stal svědkem míru pro věřící ostatních náboženství i pro lidi dobré vůle. Tato evangelijní plodnost čerpala z hluboké účasti na bolesti. V dětství ztratil rodiče; mládí poznamenala válka a nacistické pronásledování; následovaly restrikce komunistického režimu. Jako papež prodělal atentát, Parkinsonovu chorobu a spoustu hospitalizací na římské klinice Gemelli. Muž bolesti, Wojtyła byl vždy pozorný k nemocným a trpícím, kteří poznali, že jim poprává sluchu a mají místo v jeho srdci. Mons. Dziwisz, dlouhá léta osobní sekretář papeže, a Czesław Drazek, zodpovědný za polské vydání „*L'Osservatore Romano*“, mluví v knize „*Nechte mne jít. Síla v slabosti Jana Pavla II.*“ o chápání utrpení v nauce a v životě Jana Pavla II. Angelo Comastri, který v tehdejší době spravoval baziliku sv. Petra, vypráví o neuvěřitelné pouti věřících a lidí pocházejících ze všech koutů světa, aby se naposled pozdravili s papežem. Vskutku přesvědčivá kniha, jak žít dějiny vděčnosti a lásky (knihu jsem o 3. neděli postní, 19. března 2006 představil ve Farním Informátoru a nyní s vděčností panu Egidiu Richterovi z Terstu, který mi ji obratem zaslal, předkládám svůj česky překlad její první části (52 stran z celkových 120) – u příležitosti 1. výročí smrti Jana Pavla II: čtenáři Farního Informátora budou vůbec prvními, kteří takto mohou prožít toto výročí téměř „po boku papeže“).

NĚKOLIK OSOBNÍCH VZPOMÍNEK

ANGELO COMASTRI, *presidente della Fabbrica di San Pietro*
a generální vikář Jeho Svatosti pro Città del Vaticano

O vigílii smrti Jana Pavla II., 1. dubna 2005, jsem se nacházel ve svém úřadě nedaleko baziliky sv. Petra. Zvoní telefon. Zvednu sluchátko a okamžitě jsem poznal hlas J. E. mons. Stanisława Dziwisze, zvláštního sekretáře Svatého Otce. Říkal mi: „Papež umírá! Chcete-li, přijďte ho pozdravit a přijmout jeho poslední požehnání!“ S hlubokým dojetím jsem běžel do papežova bytu. U dveří mne čekal J.E. monsignor Dziwisz a uvedl mě do papežova soukromého pokoje: spatřil jsem papeže, jenž těžce dýchal za pomoci lékaře, který mu dával kyslík; papežovy ruce byly vzedmuté a tělo jako by se chystalo zvednout kotvy na dalekou cestu; jeho oči byly jasné a zdálo se, jako by se upíraly za hranice dějin, aby pohlédly na Svatou Tvář, očekávanou Tvář, milovanou Tvář Toho, který byl důvodem celého jeho života.

Propukl jsem v pláč a poklekl vedle papežova lůžka; tu smí znenadání vyvstala před očima scéna posledního Velkého pátku: televize ukázala papeže sedícího ve své soukromé kapli, jak v ruce drží Ukřižovaného: Ukřižovaný však nebyl obrácen k jiným, nýbrž k papeži, který na něj patřil a ztotožňoval se s údělem božského Mistra.

V té chvíli, v niterném tichu mé duše, jsem slyšel slova, kterými se Ježíš obrátil na Šimona Petra u břehů Galilejského jezera: „Šimone synu Janův, miluješ mne více než

tito?“ Odpověděl mu: „Jistě, Pane, ty víš, že tě miluji“. Řekl mu: „Pás mé beránky! (...) Vpravdě, vpravdě pravím ti: když jsi byl mladší, sám ses opásával a chodil kam jsi chtěl; až zestárneš, jiný tě opáše a povede kam nechceš!“ To Ježíš řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A potom Ježíš dodal: „Následuj mě“ (*Jan 21,15.18-19*).

Když jsem klečel u lůžka umírajícího papeže, zdálo se mi, že on sám prožívá tuto stránku evangelia, tento nikdy nepřerušovaný dialog mezi Pánem a Petrem; a na rtech papeže jsem četl úžasnou syntézu jeho života a jeho dlouhého dramatického pontifikátu: „Pane, ty víš všechno. Ty víš, že tě miluji“ (*Jan 21,17*).

Večer onoho dne se náměstí sv. Petra spontánně zaplnilo mohutným zástupem: zkroušeným hlasem a viditelným pohnutím jsme se společně modlili růženec, zatímco osvětlená okna papežova pokoje nám připadala jako dvě oči, které na nás hledí, hladí nás a žehnají nám, a sdělují poselství počátku i konce pontifikátu: „Nebojte se! Otevřete, ba dokořán rozevřete brány Kristu!“

Jako veden vnuknutím, dovolil jsme si říct do mikrofonu: „Slova, jimiž Jan Pavel II, onoho dávného 16. října 1978 začínal na tomto náměstí svůj pontifikát, mají nyní pro něj zcela zvláštní význam: v tuto chvíli mu Kristus dokořán otvírá brány ráje, zatímco jej u brány s úsměvem očekává Panna Maria, aby jej odejmula a uvedla k slavnosti svatých“.

Víme, k čemu došlo následujícího dne a v dalších dnech: patří to do dějin a do archivu naší paměti.

Když bylo ctihodné tělo papeže převezeno do vatikánské baziliky, začala světová pout', která se zdála být objetím vděčnosti a uznání vůči člověku, který jako poutník evangelia neúnavně kráčet po cestách celého světa. Během první noci, kdy zástupy mlčky pozvolna

procházely před papežem, jsem zaslechl, jak mě od zábradlí, jež oddělovalo zástupy od katafalku, volá nějaký muž. Řekl mi: „Otče, musím pokleknout před papežem! Pomozte mi, dejte mi projít! Prosím vás!“ Odvětil jsem vlídně, ale s mírnou rozhodností: „Snažte se

pochopit! Lidí je tak mnoho. Není to možné. Je třeba, aby jste se smířil jen s projítím“. Muž naléhal, vzal mne za ruku a skoro se slzami v očích mi opakoval: „Musím pokleknout před papežem. Musím mu poděkovat. Ztratil jsem víru a naprosto jsem se vzdálil Církvi. Víra

na papeže – mne přivedla k víře“. Nechal jsem toho člověka projít, poklekl a modlil se: stál jsem za ním a z jeho šepotu poznal, že pláče, jat nezadržitelným dojetím. Pak vstal a odcházel: nevím kdo to byl; to se dozvím až v nebi.

Dva dny nato. Pouť pokračuje, ba zdá se, že příliv roste do počtu i do intenzity. Někáký mladík, mezi dvaceti a pětadvaceti lety mi posunkem naznačoval, že by se mnou chtěl mluvit. Váhám, zda k němu přistoupit, protože jsem se obával, že i on chce nějakou výjimku z nezbytného zachování řádu. Ale byl tak neodbytný, že jsem ho musel vyslechnout. Když jsem se k němu dostal, vyhrnul si rukáv a obnažil celou pravou ruku: jasně jsem si všiml stop po opakovaném používání injekční stříkačky kvůli aplikaci drog. Mladík mi s pláčem šeptal. Dejte mu za mne políbení na nohy: je to můj dík!“ Se slzami v očích splnil jsem pochopitelně splnil poslání, které mi svěřil onen neznámý mládenec: políbil jsem papežovy nohy a řekl: „dík“.

POSELSTVÍ NA HROBĚ PAPEŽE

Zatímco za úzasu všech pokračovalo mlčenlivé a zbožné putování k prostému a oslnivému hrobu Jana Pavla II., každý den u něj spočívá mnoho lístků: lidé všech končin v nich otvírají svá srdce a svěřují papeži svůj nárek či naději nebo důvěru.

S rozpaky a pečlivostí jsem vybral některé zprávy a první dojem byl právě tento: lidé žádají Jana Pavla II. o přímluvu, protože ho považují za svatého; vzývají ho především jako patrona mladých a rodin, jsou tu ti, kdo jej prosí za sílu k odpuštění či k snášení nemoci a rozmanitého utrpení.

Jako bych listoval v rodinném albu či modlitební knize, přepisuji několik myšlenek a dávám je k všeobecnému povzbuzení:

„Chtěla bych se naučit odpouštět jako ty“ (Tato slova byla napsána pod malým obrázkem, věnovaným spolu s ostatními kresbami jednou italskou školačkou).

„Prosím tě: pomoz všem maminkám, aby prokazovaly lásku a pozornost všem dětem, které jim Pán dává“ (matka).

„Ved’ všechny mladé, kteří už nevěří v lásku a vrhají se na prchavé vášně aniž by přikládali hodnotu a smysl svým činům zbaveným opravdové lásky“ (mladík).

„Děkuji ti, žes mě přivedl k obrácení“ (otec).

„Za mé dítě a za mého manžela, aby nadále kráčeli jako křesťané: to je v životě tím nejdůležitějším a nejvzácnějším“ (manželka).

„Dívám se na svět i na svůj život jinýma očima. Pochopil jsem, že se musím naučit přijímat problémy života stejně jako Ježíš nesl svůj kříž: bez nenávisti, bez zloby, ale s láskou a zralostí ... tak jako Jan Pavel II. nesl ten svůj! Boží království skutečně existuje: on nám ho ukázal ... už pro mě není tajemstvím. Díky, papeži Jane Pavle II!“ (mladík).

Pomoz mi prožívat mou lásku v sladké čistotě a pravdě“ (mladá dívka).

Dal jsi Církvi všechno, otevřels nám cesty nového století! Jak tě nemilovat?“ (mladá dívka).

Svatý Otče, učiň mě dobrým! Dopřej mi špetku radosti, po níž tolik toužím. Žehnej mé duši: ty víš kdo jsem a po čem toužím, protože jsi svatý“ (anonymní lístek).

„Mezi tolika slovy, která jsi nám řekl, mne oslovila ta, která jsi pronesl na náměstí svatého Petra na začátku Jubilea mladých. S velkým důrazem jsi nám říkal: „Koho hledáte?“ Několika slovy jsi nás vyzval, abychom objasnili své pochybnosti a nejistoty“ (mladík).

Jane Pavle II., píši ti, abych tě o něco poprosil, o něco velikého. Nikdy jsem nechodila do kostela, nudilo mne to, nerozuměla jsem tomu. Lásce – té jsem rozuměla vždycky! A právě z ryzí lásky ti píšu: z lásky ke své babičce! Já nezasluhuji ničeho, byla jsem daleko ... ale ona si to zaslouží ...! Vždy jsem ti důvěřovala, byl jsi jiný, milovals (slovo je dvakrát podtržené) opravdově. Nebylo možné a není možné, než tě milovat a hledat tvůj pohled plný lásky a soucitu se všemi. Zachraň mou babičku a dej mi přijít blíž k Bohu! (mladá dívka).

„Pomoz mi přežít tuto tíživou chvíli mého života! Pomoz mi snášet bolest důstojně a s trpělivostí ... jako jsi to dokázal ty. Prosím tě: uzdrav mě! Anebo mi pomoz ke zlepšení mého zdravotního stavu, aby mi dovolil starat se o mou rodinu. Chraň a veď mé děti ... Stále nosím v srdci tvá slova: „Nebojte se!“ (matka; lístek byl psán anglicky).

„Přednes naší nebeské Matce naše volání rodičů! Ujmi se našeho rozhodování, našich nadějí i tužeb k dobru našich dětí“ (otec a matka; lístek je psán francouzsky)

„Prosím tě za přimluvu za očišťování Církve...! Duch svatý ať provází všechny biskupy a kněze!“ (nepodepsaný; lístek psán anglicky).

„Ve čtvrtek odpoledne jsem se účastnila modlitební hodiny v mé farnosti, a vedle oltáře byla tvá fotografie. Pohleděla jsem na tebe a řekla: „Teď jsi blízko Bohu! Dej mi najít práci pro syna, který ji už tak dlouho hledá“. Den nato, v pátek, mi telefonoval syn, aby mi řekl, že našel práci, dobrou práci! Díky! (matka, lístek psán španělsky).

„Drahý papeži, za čtyřicet hodin skládám maturitní zkoušku a hrozně se bojím. Jsem si jistý tvou pomocí ... protože podle mého mínění jsi příliš dobrý, abys nemyslel i na mne...! A pokud ti náhodou zbude trocha času, pohleď sem a zbav mě tohoto nepatrného stínu zla, co na mně spočívá. Když jsi odešel, všem kanuly slzy: byl jsi skutečně velký člověk! Asi jsem to objevil příliš pozdě! Mám tě rád! (mladý student).

„Milovaný papeži, Jene Pavle II., věřím, že když shlížíš z nebe na tolik co na zemi trpí ... přednášíš Otci jejich slzy a děláš vše pro to, abys jim pomohl! Pomoz mi se posvěcovat ... jak jsi to dělal ty!“ (a pod tím stojí anglicky psáno – „z Nigérie“).

„Prosím tě i milost stálého obrácení! Ať mé srdce stále hoří jedinou láskou pro niž stojí za to žít: Ježíše Krista“ (kněz).

„Drahý papeži Jene Pavle II., díky žes nás tolik miloval! Tvé němé požehnání v těchto rušných dnech ... bylo mimořádně silným prorockým gestem. Přiblížils mě k Bohu! Odpuť mi, když jsem ti nerozuměl...!“ (mladík).

Drahý Karle, mám tě rád, ctím tě a svěžuji se tvé mocné přimluvě. Pár let po narození jsi ztratil matku, já ji ztratil když mi bylo 18. Pak jsem byl povolán na frontu. I já se narodil v roce 1920. Tys adoptoval celé lidstvo a já s manželkou jsme před mnoha lety adoptovali dívku. Neuplyne mnoho času a setkáme se v Kristu. Proto ti svěžuji svou adoptivní dceru ... mého zetě i vnoučata, aby dokázali růst v dobrém, v naději a lásce“ (děd).

A na závěr, dívka z páté obecné zanechala na náhrobku papeže tuto prostou, ale krásnou báseň:

Papeži náš tolik milovaný, kam odešel jsi nyní?
Hlásat radostnou zvěst, co z lidí bratry činí!
Kol dokola jsi celým světem kroužil;
za lidmi chodil a mysl jim otevřít toužil;
za nemocnými krácel, bys je povzbudil,
i za zločinci přišel, a pláč lítosti jejich hříchů smyl.
Jak Pavel a Jan jsi za mladými putoval
A za pár let z nich každý ti blízkým se stal!

POSLEDNÍ LIST NA HROBĚ JANA PAVLA II.

Poslední lístek bych chtěl na hrob Jana Pavla II. položit sám! Není to moje modlitba, přestože ji sdílím, osvojuji si ji a přijímám ji jako naléhavou invokaci mého křesťanského a biskupského srdce.

Vyložím to. O Velkém pátku, 25. března 2005, během působivé Křížové cesty, která se rok co rok koná v Koloseu, byl u devátého zastavení vzneseno toto odvážné volání, které dosud uchovávám ve svatyni svého nitra: „Pane, tvá Církev se nám často jeví jako loďka, která se potápí, bárka, do níž voda proniká ze všech stran. Také na tvém poli vidíme více plevelů než obilí. Tak ušpiněný šat a tvář tvé Církve ... nás děsí. Ale vždyť jsme je pošpinili my sami! Jsme to my, kdo tě pokaždé zradili, po tolika velkých slovech a našich velkých gestech. Smiluj se nad svou Církví: i v jejím nitru Adam stále znovu padá. Naším pádem tě vláčíme po zemi a satan se tomu směje, protože doufá, že už nedokážeš z pádu povstat; doufá, že ty, vláčen pádem své Církve, zůstaneš ležet poražen na zemi. Ty však povstaneš. Zvedl ses, vstal jsi z mrtvých a můžeš pozvednout i nás. Zachraň a posvěť svou Církev. Zachraň a posvěť nás všechny!“

Tato slova napsal tehdejší kardinál Joseph Ratzinger. Rád bych je svěřil Janu Pavlu II., aby je podpořil silou své modlitby a své přimluvy u Boha, a inspiroval Benedikta XVI. k nezbytným krokům a rozhodnutím k očistění „šatu a tváře“ Církve, tak aby se v ní zaskvěla krásná tvář Ježíšova.

A odpověď spatřuji v působivých slovech Svatého Otce Benedikta XVI., na závěr homílie pohřební mše za Jana Pavla II.: „Můžeme být jisti, že náš milovaný papež nyní stojí u okna Otcova domu, vidí nás a žehná nám. Ano, žehnej nám, Svatý Otče! My svěřujeme tvou drahou duši Matce Boží, tvé Matce, která tě den co den vedla a nyní tě uvede do věčné slávy svého Syna, Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.“

VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ

CIMBÁLOVÉ MUZIKY HRADIŠŤAN S JIŘÍM PAVLICOU

(ohlédnutí za nezapomenutelnou událostí, která se nesmazatelně vepsala do dějin Pustiměře – 30.4.2006)

„Bylo to 27. dubna roku 1902, kdy před chrámem promlouvala jedna z největších osobností počátku minulého století - říšský a zemský poslanec - Dr. Antonín Stojan (očekávající své vzkříšení v královské kapli velehradské baziliky). V kronikách stojí, že jeho slova byla tak působivá, že lidé ani nedýchali. A věřte, je pro mne štěstím, že právě dnes – u příležitosti výročí posvěcení chrámu – mohu na tomto místě přivítat muže, který vyrůstal z cyrilometodějských kořenů – pana Jiřího Pavlicu a cimbálovou muziku Hradišťan.“

„A není to náhodou. Bylo to v roce 1978, kdy slovanský svět jásal nad volbou papeže Jana Pavla II. A bylo to právě v roce 1978, kdy v čele nejprestižnější cimbálové muziky stanul pan Jiří Pavlica. U příležitosti tohoto tak výjimečného dne, jsem si dovolil Vám – pane Pavlico, i vám, drahý Hradišťane, připravit malý dárek. Je jím list, který slovanský papež

Jan Pavel II. věnoval věnoval právě vám – umělcům (na památku dnešního dne se nachází ve Farním Informátoru, který se v počtu více než 500ks stal upomínkou přítomným). Tento velký papež umění klade na srdce nám všem: „Ce monde dans lequel nous vivons a besoin de beauté pour ne pas sombrer dans la désespérance“. 'Svět, v němž žijeme, potřebuje krásu, nemá-li upadnout do zoufalství!' Drahý pane Pavlico, drahý Hradišťane, dejte nám sestoupit ke kořenům této krásy. Dejte nám načerpat ze svžesti pramenů, z nichž jsme všichni vyrostli. Bud'te nám srdečně vítáni!“

✠

„Na besedu idem k vám, dobrú volu nesem vám. Dobrú volu, dobrú mysel, vítaj každý, kdo jsi prišiel dneska večer k nám. „Hezké odpoledne, hezký podvečer, vám všem, tady v Pustiměři.

Jen připomenu, že v několika následujících desítkách minut vám bude hrát muzika, která se jmenuje Hradišťan.

Já se až chvěji od toho, jak velkého přivítání se nám tady dostalo. Tak my se vám pokusíme zahrát něco od všeho, čím se zabýváme. A já věřím, že tam něco krásného bude a v to doufám.“

Když začneme písničkami o lásce, tak to bude dobře nejen proto, že už od zítřka je tady měsíc máj, tedy lásky čas. Ale myslím především proto, že lásky není nikdy dost“.

✠

*Lásko, milá lásko, ,
kde ťa lidé berú,
v zahradách nerosteš,
v poli ťa nesejú.
Já v poli nerostu,
já sa sama rodím,
mezi mládencama
aj pannama chodím.*

*Jak se ti daří můj milý?
Jako stroměčku,
ke kterému přivázali
ovečku, aby nezaběhla do
černého lesa
a zlý vlk nevydal se za ní.
A jak se daří mé milé?
Jako břízce bílé,
která se ve větru klaní.*

✠

Tak to byli dvě písně o lásce. Ta jedna na jeden z nekrásnějších lidových textů, - „lásko, milá lásko, kde ťa lidé berú“, zhudebněná báseň Jana Skácela. Ta druhá pak – Rozhovor: „jak se ti daří můj milý?, jak se ti daří má milá?“.

To je cosi, co dnes možná jako by vymizelo. Je to rozhovor. Já bych vůbec byl rád, aby ten dnešní náš koncert byl rozhovor, setkání pro vás příjemné.

A teď bych rád uvedl píseň, která bude také o lásce. A jsou-li mezi vámi ti, co přišli na tradiční moravskou lidovou píseň, tak teď ji zcela jistě uslyší, tradiční zemitou písničku o lásce.

✱

*Aj, lásko, lásko, jak jsi ty marná,,
jak tá voděnka mezi horama.
Voda uplyne, láska pomine,
jako ten lísteček na rozmarýně.*

*Okolo Jarošova, teče voděnka
čistá. Teč voděnko, čistá jsi,
má panenka, hezká jsi,
pořád mně trucuješ.
Ej netrucuj netrucuj,
šak já ještě nejsu tvůj,
teprú můžeš trucovat,
až já budu rukovat,
teprú můžeš plakat.*

*Hore Lidečkem voda běží,
ej, s moju milú iný leží*

*ej leží leží, lebo zaspal,
ej, kdybych ho tam veru zastal.*

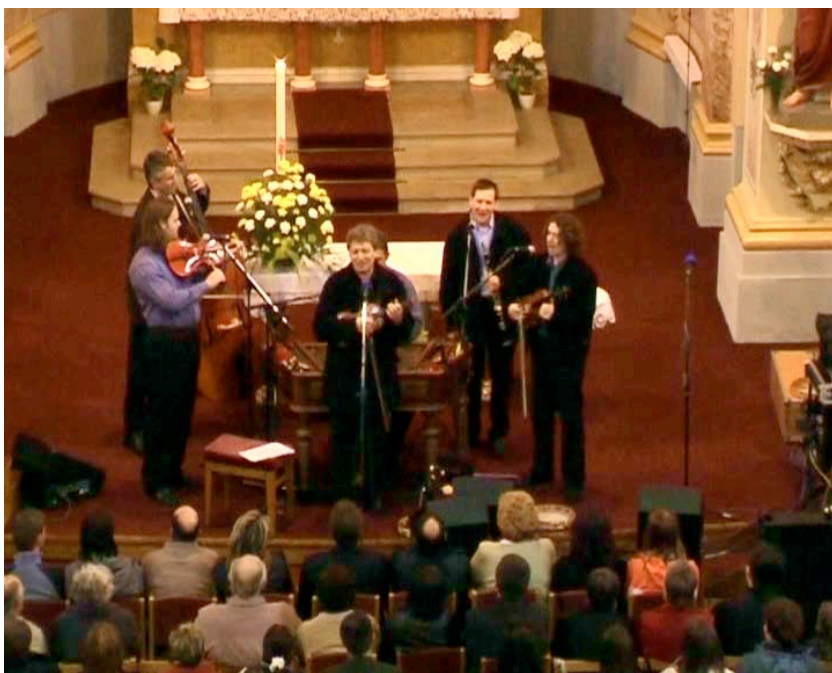
*Co to máš má milá,
co to máš za krásu
když na ťa pohlédnu, když na ťa
pohlédnu, celý sa zatřasu.*

*Haj husy do jačmeňa,
haj husy do viky
nebudu se spíše ženit
až budu veliký.*

*Co to máš má milá,
co to máš za oči
když do nich pohlédnu,
když do nich pohlédnu,
hlava sa mně točí.*

(Mezi dědinou Lidečkem a průsmekem na pravo po stráni zvedá se pověstná Čertova skála, měřící do délky asi 70 m., do výše asi 15 m., a do šíře 2 m. Pověst vypravuje, že zeď tu čert kdysi do kuropění měl postavit aby vodu Senicu hore Lidečkem obrátil, za čež se mu mělo dostat dcery sedláka lidečského. Ale čert do toho času díla nedokončil a dcery rovněž nedostal.)

pokračování příště

**DVD Z VELIKONOČNÍHO KONCERTU CIMBÁLOVÉ MUZIKY HRADIŠŤAN V PUSTIMĚŘI
SI MŮŽETE OBJEDNAT V CHRÁMU SV. BENEDIKTA.**

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

POŘAD BOHOSLUŽEB: 14. – 21. května 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 14. května	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SVÁTEK MATEK	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Annu JANSKOU, manžela, dvojce rodiče a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za + Aloise MARKA a rodiče
		PODIVICE 11.00	za +Hedviku KRATOCHVÍLOVOU, manžela a dceru
PONDĚLÍ 15. května	PONDĚLÍ PO 5 NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Ludmilu KAVALIEROVOU, rodiče a živou rodinu
ÚTERÝ 16. května	SV. JAN NEPOMUCKÝ, KNĚZ A MUČEDNÍK - SVÁTEK	IVANOVICE 9.00	za + Bohumila MARÁKA, manželku a syna
STŘEDA 17. května	STŘEDA PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 18.00	za + Vojtěšku SLAVÍKOVOU, manžela, živou a + rodinu
ČTVRTEK 18. května	ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI VEL. SV. JAN I., PAPEŽ A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Helenu ZIMÁKOVOU a dvojce rodiče
PÁTEK 19. května	PÁTEK PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěcha OTEVŘELA a manželku
SOBOTA 20. května	SV. KLEMENT MARIA HOFBAUER, KNĚZ		
NEDĚLE 21. května	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za 70 let života s prosbou o další Boží ochranu
		DRYSICE 9.30	za +Annu a Josefa BRANČÍKOVY, 2 rodiče a duše v oč.
		PODIVICE 11.00	na poděkování za přijatá dobrodiní během 75 let života s prosbou za dar zdraví

18. 5. 1920 se narodil
papež Jan Pavel II.
/zemřel 2. dubna 2005/

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI V PODIVICÍCH

14., 17., 19., 21., 24., 26., 28. a 31. 5. v 18.30h.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA KVĚTEN

1. Aby hojnost darů, které Duch svatý dává církvi, přispívala k růstu míru a spravedlnosti ve světě.
2. Aby zákonodárci v misijních zemích rozvíjeli a pomocí odpovídajících zákonů chránili lidský život od jeho početí až po jeho přirozené završení.
3. Aby nám Panna Marie vyprosila dar stále větší lásky k Ježíši, svému Synu a našemu Spasiteli.
4. Aby Panna Maria, která se ubírala k Alžbětě, aby jí nabídla pomoc své lásky a vyhlásila milosrdenství Spasitele, učinila i nás věrnými velkému přikázání lásky k Bohu a bližním.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.